

Lukas Bonnier om pojkåren på Dalarö

En vintereftermiddag vid en kopp kaffe får vi en pratstund med familjen Gun och Lukas (Lucke) Bonnier på deras kära Talludden, längst norrut på Friggavägen. Vi skulle gärna vilja höra litet minnen från hans långa liv på Dalarö. Lucke har hunnit passera åttioett år och kan se tillbaka på ett uppmärksammat och intressant liv i förläggarebranschen. Men hela tiden, från barnsben, har det också funnits en mycket stor plats för Dalarö i hans hjärta.

Redan som spädbarn kom Lucke till Smådalarö med föräldrarna, Tor och Greta Bonnier, och tillbringade alla sina pojkosomrar på Djupvik. Vintertid bodde familjen i Kruthuset vid Nedre Manilla på Djurgården. Som vuxen bodde han ett tiotal år med egen familj vid Baldersvägen i Mors Minne innan han på fyrtioalet köpte Talludden av hovjuvelerare Carlman. Talludden var ett passande namn, för mellan stranden och huset stod då noga räknat 31 stycken tallar och skymde utsikten. Ursprungligen hade en fiskarefamilj byggt ett hus där på 1880-talet. Sedermera hade andra ägare byggt ut i flera etapper och Lucke byggde om till det som är i dag. Nu bor Gun och Lucke där hela året, i stort sett. I ett annat hus på tomten bor sonen Jonas med familj.

Bus på Lyngsåsa

På somrarna var Lucke med bland ett gäng småpojkar runt Djupvik, som höll ihop och hade kul med bad, fiske och småbus, förstås. En sommarkväll på trettioalet drog grabbarna lott om vem som skulle hissa upp en väckarklocka i flaggstången på Lyngsåsa (nuvarande folkhögskolan), som då beboddes av Erik Åkerlund. Lucke förlorade. I roddbåt gav de sig iväg på natten och Lucke tog sig i land, smög fram till flaggstången som vara extra hög och stod på kopparplåtar i en cirkel kring foten, ställde klockan för ringning och hissade upp den i toppen. Fast just då började den ringa med ett skrällande ljud, som fick den lätt koleriske Erik Åkerlund att vakna och springa ut på balkongen i pyjamas med

bössa i hand. Han trodde det var flyglarm eftersom det var oroliga tider och fick för sig att skjuta en salva åt det håll som ljudet kom ifrån, mot väckarklockan. Dessutom släppte Åkerlund sina två hundar som ställde sig på berget och skällde. Den som fick bråttom var Lucke som rusade tillbaka till stranden och hoppade i båten för att komma fort därifrån. Allt avlöpte väl och några efterräkningar blev det aldrig, vad han minns.

Namnlösa

Ett något groteskt minne från pojkåren är när Lucke skulle springa över med kakor från mamma till sin moster Stina Bergman, änka efter Hjalmar Bergman. Hon bodde på Namnlösa, tvärs över Smådalarövägen från Djupvik. När han kom in i rummet låg Stina, väldigt stor som hon var, högt uppe på en schäslong. Lucke fick klättra upp på en stege för att nå upp och väl uppe hos henne ropade hon: ”Trampa inte på Hjalmar!” Det visade sig att hon hade askan efter sin avlidne man i en skokartong i sängen och hade haft den där i flera år.

När Lucke på 40-talet bodde med egen familj i Mors Minne, åkte man ofta upp till mamma på Djupvik för att bada. Här gör han ett elegant hopp från bryggan år 1949.

Familjen Bergman bodde tidigare mest på Seg-(el)holmen utanför Aspö. Bägge var storväxta personer och Hjalmar var som känt mycket svartsjuk av sig. Grälade gjorde man ofta. En gång när Lucke hade tänkt sig åka och att hälsa på Bergmans på holmen i en liten snurrebåt han fått av mamma, såg han på långt avstånd det storväxta paret i handgemäng på den långa och smala bryggan. Han vände utan att bli upptäckt och fick se hur en av personerna hamnade i vattnet medan den andra stolt återvände inåt på bryggan. —”Jag tror det var Stina”, säger Lucke.